

ТЯЛЪК

Бřezen 2025

10 Kč

OBSAH:

Březen 2025

4 HUDEBNÍ RUBRIKA

6 Politika, žena a
vše mezi nimi
Natálie Škrášková

8 SLOH NEBO
VĚZENÍ DUŠE
Tadeáš Rada

10 PLES GUH
Vojtěch Večerka

12 Myslivkyně
Aneta Somrová

17 RECENZNÍ OKÉNKO
Tadeáš Rada

19 DOKÁŽE AI
NAHRADIT
REDAKTORY?

22 TVORBA !

Editorial:

Březen 2025

Milované čtenářstvo,

o tom, zda měl s fingovanou smrtí Duolingo sovičky něco dočinění rapper Drake, se v tomto čísle bohužel nedočtete. O čem si však přečíst můžete, je například to, jaké rappery, metalisty, operní pěvce, rockery nebo třeba country zpěváky poslouchá a doporučuje naše redakce. Maturita z češtiny je v Truňku stále žhavé téma, ale já bych nerada zanedbávala předměty, které nejsou o nic méně důležité. Věnuji tedy matematice alespoň pár řádků v tomto editoriale. Gymnázium UH mi předalo mnohé – například vědomí toho, že když se chce, všechno jde. To platí i pro počítání nekonečně mnoha příkladů nebo součtu obsahů nekonečně mnoha trojúhelníků. Žádné nekonečno totiž není tak nekonečné, jak se zdá, a vám stačí znát pouze jeden vzoreček, abyste byli schopni ohromných věcí. Do čísla prosákl článek reflektující neefektivitu Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR nebo rozhovor s ženou, která se věnuje myslivosti. Pro všechny, kteří se stejně jako já nezúčastnili školního plesu, mám skvělou zprávu – Truňk nabízí shrnutí, po jehož přečtení si budete připadat, jako byste na něm byli.

V den, kdy píšu tento editorial, proběhla generálka školní akademie GUH. Již druhým rokem jsem se hrdě přihlásila do role kulišáka. Pokud si chcete akademii doopravdy užít, staňte se kulišákem taky. Toto životní poslání lze skloubit i s vystupováním. Nejenže vás poté budou mít všichni rádi a vy si budete připadat důležitě, ale také okusíte jedinečnou atmosféru v zákulisí. Doufám, že jsem ve vás probudila týmového ducha, a teď už vás nechám v klidu číst obsah časopisu.

P. S. Pokud vás baví číst, psát nebo třeba kritizovat poezii, ozvěte se paní profesorce Veronice Sedláčkové. Dostalo se ke mně, že má něco za lůbem.

HUDEBNÍ RUBRIKA

V této rubrice několik nebojácných redaktorů sdílí, co jim v posledních zimních měsících hraje ve sluchátkách a jaké nové interprety objevili.

Anet Šleglová: Big Thief a Adrianne Lenker – dvě hudební jména, ke kterým mě přivedla před nějakou dobou moje kamarádka a momentálně dominují mému Spotify, takže nemohu jinak než jejich tvorbu dále doporučit. Big Thief je indie folková kapela, má osobitý, hřejivý zvuk, který vás chytí, a věřím, že jen tak nepustí. Adrianne je hlavní zpěvačkou a kytaristkou kapely, věnuje se i sólové tvorbě a ta taktéž rozhodně stojí za poslech.

Tadeáš Rada: Už od půlky ledna mi nonstop hraje album *EUSEXUA* od FKA twigs. V albu se kombinují alternativní elektro prvky a unikátně netradiční vokální výkony, které v každém člověku mají vyvolat unikátní pocit – eusexua. Ještě bych rozhodně chtěl zmínit *Something to give each other* od Troye Sivana, které, i když vyšlo dva roky zpátky, zůstává pro mě nadále velice poslouchané a relevantní, a to hlavně ve slunečných dnech. S tím se pojí i album *Radical Optimism* od Dua Lipy. Jak již bylo zmíněno u předchozího souboru písniček, je ideální pro slunečné a teplejší dny. Zároveň bych řekl, že Dua Lipa se nese na vlně popového mainstreamu, a tak by mohlo sedět více lidem než album FKA twigs nebo Troye Sivana.

Anet Somrová: Pro účely této rubriky jsem otevřela složku s názvem Zuleztz abgespielte Titel (Nedávno přehrané skladby) a jednoduše sepsala interprety, kteří zde oproti jiným měli navrch. Během zimních divnodní jsem prý často poslouchala nejnovější album FKA twigs *EUSEXUA*. To musím aplikaci YouTube Music dát za pravdu. Ve sluchátkách mi také často hrálo album *Hyperion* od Klary Wodehn a *Star Stable* od Arlety. Podle všeho jsem si párkrát pustila album *From Zero* od kapely Linkin Park. Mentálně už jsem na festivalu Rock for people, na kterém letos hrají. V neposlední řadě jsem propadla kouzlu Boba Dylana. V této hudební všehochuti zmíním i svou srdcovku, a to WWW Neurobeat se svým *Zasej obojky a sklidiš psy*.

Vojta Večerka: Nemůžu doporučit hudbu a nezmínit při tom Boba Dylana. Zejména jeho texty pro mě jsou několik let ohromně inspirativní, a i díky nim jsem si zamiloval poezii. Troufnu si říct, že každý den se ocitnu v situaci, při které si vzpomenu na pár jeho řádků, a těžko se najdu v náladě, kterou by nedokázala jedna z jeho písní popsat.

A když mám Dylana z krku, chtěl bych zmínit českou kapelu, kterou posledních pár týdnů poslouchám skoro každý den, a to Psí vojáky. Tuším, že jako undergroundová kapela nebudou pro každého, ale šanci si nepochybně zaslouží. Tematicky by se vám dle mého, přestože pololetní shon už je za námi, mohla zalíbit píseň *Chce se mi spát*.

Laura Dundálková: Hudba, co poslouchám, se neustále mění, takže je pro mě obtížné přesně určit, o jakou hudbu se jedná nyní – natož něco doporučit. Přesto mám svého „favorita“, ke kterému se pravidelně vracím. Jedná se o Lanu Del Rey, která mě provází už delší dobu. Její hudba je se mnou na každém kroku a miluji její texty hlavně kvůli tomu, jak v nich sama sebe dokážu najít. Někomu její hudba přijde depresivní, někomu kýčovitá, já v ní ale nacházím jistý klid a sebevědomí. Chtěla bych tady zmínit mé nejoblíbenější album *Ultraviolence (Deluxe)*, které se od ostatních alb Lany liší svou výrazností a temnějším zvukem s více kytarovým nádechem, než je u ní zvykem. Dále si myslím, že stojí za zmínku album *HIT ME HARD AND SOFT* od Billie Eilish, které se mi taky často objevuje ve sluchátkách, obzvlášť písničky *CHIHURO* a *WILDFLOWER*, které mi opět přinášejí klid a útěk od reality.

Zuzana Königová: Já nevím, já jsem pozér a taky neumím psát, takže tady máte seznam mojich oblíbených alb: *Demon Days* – Gorillaz, *Siamese Dream* a *Mellon Collie And The Infinite Sadness* – The Smashing Pumpkins, *The New Abnormal* – The Strokes, *System Of A Down* – System Of A Down :)), *Smash* – The Offspring, *Ok Computer* – Radiovéhlavy (poslouchám zásadně v celku), *Dirt* – Alice In Chains (*Facelift* taky, protože má super album cover), *By The Way* – Red Hot Chilli Peppers, *Chocolate Starfish And The Hot Dog Flavoured Water* – Limp Bizkit.

Potom konkrétní boží songy: *Babe I m Gonna Leave You* – Led Zeppelin, *November Rain* – Guns N' Roses, *Seriály* – post-hudba, *Pretty Fly* – The Offspring, *If You Want Me to Stay* – Sly & The Family Stone, *Pátek* – Elektrickmann.

Víc mě nenapadá, díky za pozornost. :)

Politika, žena a vše mezi nimi

V poslední době se ve veřejném prostoru čím dál více objevuje téma neúnosného stavu průběhů jednání Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. V rámci této diskuze se podařilo otevřít také další roky neřešenou otázku – úděl žen v české politice.

Reakce vzbudila skupina tří poslankyň, která přišla s oznámením, že se v dalších volbách svůj mandát obhajovat nechystají. Jedna z nich, Marie Jílková, v rozhovoru pro týdeník Reflex zmiňuje tyto příčiny: *„Pro mě je organizace sněmovny neslučitelná s rodinou. Jsem na děti sama, takže si musím zajišťovat hlídání. Nemůžou se na mě spolehnout ani děti, ani tatínek, který je hlídá, jsem prostě úplně nespolehlivá.“* Do volby mezi založením rodiny a budováním kariéry je postavena řada žen. Ačkoliv se tato volba zdá jako nevyhnutelná, existuje několik možností, jak zamezit tomu, aby v některých případech musela nastat. *„Například když jde poslanec či poslankyně na rodičovskou, zastoupí ho ten, kdo je další na kandidátní listině. Další věc jsou organizační změny jako dětské skupiny, případně i pro zaměstnance, novináře a podobně.“* Mimo tato opatření zmiňuje Lucie Potůčková, která se rozhodla o své místo ve sněmovně bojovat i v příštím volebním období, v tomtéž rozhovoru i finanční podporu, například proplácení hlídání dětí.

Problémem ale není jen neslučitelnost s mateřskými povinnostmi. Klára Kocmanová se na sociální síti X svěřila se svými důvody: *„Nebylo to snadné rozhodnutí. Ve sněmovně mám rozdělanou práci, která mi dává smysl a kterou bych chtěla dokončit. Bohužel je ale realita taková, že současné nastavení jednacího řádu, mnoho večerních jednání a rekordní počet mimořádných schůzí se dlouhodobě podepisují na mém zdraví.“* Jak je již v prostředí sociálních sítí zvykem, její vyjádření se nedočkalo pouze podpůrných zpráv. Vypíchlaby zejména jeden „vskutku podnětný“ komentář: *„Když to tak čtu, chcete tím říct, že ženy jsou slabší pohlaví, když i z nejvíce líné práce na světě takhle odpadají?“* Osobně si myslím, že nemusíte být nijak zvlášť slabý článek, dokonce nemusíte být ani žena, abyste „odpadávali“ z toho, že se vaše pracovní doba pravidelně protahuje do nočních hodin. Autora onoho výroku bych mileráda viděla, jak by reagoval, kdyby mu bylo oznámeno, že dnes musí kvůli kolegovi v práci zůstat o několik hodin déle. A právě tady tkví jádro celého problému – obstrukce.

Sněmovna již delší dobu nezažívá svá nejsilnější léta. Více než zákonodárný orgán, který má projednávat návrhy a změny zákonů, teď připomíná spíše sérii divadelních monologů několika mužů. Co s tím? Návrh zákona na změny v pravidlech jednání sněmovny je již několik měsíců předložen. Jeho schválení či vůbec projednání jsou ale zatím velmi nejisté.

Samozřejmě si můžeme říct, že se jedná o problém týkající se velmi marginální skupiny, která má navíc vysoce nadprůměrné platové ohodnocení, tedy není v zájmu společnosti jej řešit. Snaha o co nejpestřejší a nejkvalitnější paletu poslanců už ale v našem zájmu je. Sami si odpovězte, jestli lidé ve vašem okolí, které považujete za schopné a zásadové, se do politiky hrnou, jen co dosáhnou 21 let...

V Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR je aktuálně ženami obsazeno 50 z celkových 200 křesel. Rozhodně není nutné dosáhnout toho, aby se počet žen a mužů v politických funkcích přesně zarovnal. Jde pouze o to, aby kterákoliv žena jakéhokoliv věku či rodinného stavu, která se bude chtít v politice angažovat, měla k dispozici prostředky, které jí budou v případě potřeby nabídnuty, aby tak mohla bez větších problémů učinit. Jestli se i po zavedení takovýchto opatření něco změní, je asi už jen na nás, děvčata.

SLOH NEBO VĚZENÍ DUŠE?

Svázání literátovy duše. Železné náramky vloženy na spisovatelova bedra. Omezení myšlenkového toku a jeho konformace do pravidelných struktur. To je výčet jen několika nechtěných vedlejších efektů maturitních slohových prací.

Možná by bylo vhodné začít otázkou, proč je vlastně slohová práce důležitá a co má na maturantech otestovat? Na první pohled by se dalo říct, že základní gramatické a skladební znalosti spojené se schopností utvořit souvislý text. Někdo by přidal úroveň rozvinutí českého jazyka a dovednost jeho používání. Všichni by měli pravdu, ale zodpovězení této otázky tvoří jen další.

Pokud by hlavní funkce slohu byly ty, které byly vypsány v předchozím odstavci, tak proč jsou slohové styly ověřeny rigidními pravidly? Počet odstavců, obsah, čemu se vyvarovat a jaké náležitosti dodržet. Je pochopitelné, že u nějakého útvaru pravidla existují a jsou přísnější. Tento styl by mohl vyhovovat lidem, kteří se radši naučí nějaké, již zmíněné, předpisy a vypíší je na předložený papír. Pro duše, které se rády máchají v knihách a metaforách, by měly, podle nezasvěceného pohledu, vyhovovat „volnější“ styly. V tom právě spočívá ten vtip. Styly volnější, i když obsahují méně pravidel, jsou riskantnější z paradoxně toho samého důvodu. Občas se stane, že lidé políbení múzou nakonec pohoří a k maturitě se ani nedostanou, jelikož člověk může nevědomě a jednoduše vybočit z nějakého myšlenkového pochodu, přičemž opustí například vypravování.

Ještě bych chtěl rozvinout otázku jednu. Jakou jinou formou tedy otestovat maturanty, když ne slohem? Otázky na správnou gramatiku a syntax se objevují, i když v malém a možná nedostatečném počtu, v didaktickém testu. Tím pádem by bylo jednou z možností rozšířit obsah maturitního testu o tato témata. Dalším řešením, i když nemotorným, by mohl být starý dobrý diktát. Ověřil by základy gramatiky, ale s sebou by přinesl více problémů, které by byly ještě ošemetnější. Slyšel člověk správně, nebo snad polemizuje nad důrazem předčítajícího?

Sloh je nedílnou součástí maturitní zkoušky z českého jazyka. Ať už má člověk vypravování, nebo motivační dopis, vždycky to nějak zvládne. Hlavně, že jsem ve článku dodržel pět odstavců. Ale nebyl to jen pokus o splnění formálního kritéria? Nepřipomíná to vlastně samotnou maturitní slohovou práci? A tak zůstává otázka: Je sloh opravdu prostorem pro vyjádření myšlenek, nebo jen vězením, ve kterém si člověk pečlivě hlídá, kam až může jít, aby nepřekročil povolené hranice?

Profesionálně zpracované zážitky ze školního plesu

Pokud jste náhodou měli poslední lednový večer trochu času, mohli jste stejně jako já zavítat do hradištského Klubu kultury, kde se tradičně konal ples našeho gymnázia. Jako alternativa se nabízelo zůstat doma, při takovém rozhodnutí byste však dle mého skromného názoru přišli o zážitek, který se nedá jen tak najít ve výloze na náměstí. Původně jsem tento článek chtěl pojmut formou jakýchsi výměn názorů s několika jeho návštěvníky, ale nejspíš je ples nechal tak ohromené, že nemohli najít tak velkolepá slova chvály, aby mi je poté zaslali. Proto si zkusím aspoň vzpomenout na pár vět, co jsem zaslechl, ale jinak vás budu muset požádat, abyste se spokojili s pohledem prostého pisálka školního časopisu.

Asi bych měl začít předtančením, přičemž si uvědomuji, že jsem ho vlastně skoro neviděl, jelikož jsem ještě venku čekal na některé opozdilce, a tak jsem stihl až úplný závěr. Každopádně se mi na ně dostaly pozitivní ohlasy, podle kterých se tanečníci i paní profesorka Kraváčková určitě zasloužili o uznání. A když končilo, už byla ve vzduchu cítit příjemná atmosféra právě zahájeného večera, takže svůj účel splnilo. Jen si příště musím pamatovat, že je více než na místě vidět hodnocenou událost od začátku.

Tuším, že zhruba o hodinu později (časy mám trochu pomotané, ne proto, že bych pil – protože jsem nepil nic než vodu, ale zkrátka protože mi ten večer tak utekl, že na čas bylo těžké se vůbec soustředit) bylo na programu další taneční vystoupení – které jsem dokonce viděl! A viděl jsem dvě působivé choreografie, které podle silného a dlouhého potlesku nadchly pouze mě. Následovalo ještě jedno vystoupení studentů, a tentokrát nemohlo jít o nic jiného než národopisný soubor Hopsák. A i když folklór není zrovna můj šálek čaje a nejde říct, že bych se u jeho sledování královsky bavil (čemuž nepřispělo horko v Malém sále, a tomu zase nepřispěl květák na mé hlavě), jsem musel uznat, že vystoupení bylo opravdu na vysoké úrovni, a popravdě já osobně bych ani nepoznal, že se nejedná o věkově zkušenější folkloristy, ale studenty. Celkově bych tedy řekl, že všechna studentská vystoupení se mimořádně vyvedla a byla velmi příjemnou součástí plesu.

Celý večer vyplňovala a k tanci hrála skupina Benny-Q, která předvedla širokou škálu ať už domácích či zahraničních písní, jak to koneckonců na podobných akcích bývá. V Malém sále k poslechu a tanci naopak hráli Mladí burčáci. Suverénním vrcholem večera pro mě ale, nikoli překvapivě, bylo vystoupení učitelské kapely 4 z tanku a Psík, což je pro mě dnes už srdcová záležitost. A když jsem se na parketu rozhlédl kolem sebe, bylo jasné, že nejsem zdaleka jediný. Nejen pan profesor Tomala, který neustále promlouval do publika, ale celá kapela byla ve skvělé formě a jedním slovem bych tento koncert popsal jako velkolepý. Kdo tam byl, ví, o čem mluvím, a kdo ne, neměl by si to už příště nechat ujít.

Na co jsem slyšel od spousty lidí velmi dobré ohlasy, to byla tombola. Ještě aby ne, když jste měli štěstí, mohli jste si odnést dost zajímavé ceny. Letos dokonce třeba takový skvost, jako deset kilogramů bílé barvy. Bohužel já jsem barvu, ani nic jiného, za alespoň jeden z pěti zakoupených lístků nevyhrál. Každopádně jako vždy byla tombola velkým lákadlem, navíc když, jak jsem slyšel, ji prodávali tak pohlední chlapci. Když jsem se dostal k organizátorům, musím zmínit skvělé uvaděče Luku Dinčiče a Veroniku Mátlovou, jejichž směrem jsem zaslechl nespočet pozitivních a nadšených ohlasů.

Celkově se dle mého ples opravdu povedl a zpětně mě mrzí, že jsem byl letos teprve poprvé. Pár lidí mi sdělilo i negativní názory, mezi kterými často figurovalo srovnávání s plesem na Velehradě. Vyzdvihována byla třeba jeho výzdoba a určené téma, dostupnější i rozmanitější občerstvení nebo DJ, který je pro některé lepším řešením než živá kapela. A samozřejmě také samotné prostory Velehradského gymnázia. Osobně jsem si náš ples užil mnohem víc, ale dokážu pochopit názor, že bychom se mohli od některých jiných inspirovat. Tímto bych ale chtěl tyto lidi vyzvat, aby se zkusili obrátit na školní parlament, který by poté návrhy mohl předat dál, pokud chtějí dosáhnout nějaké změny. Protože jen povídáním a stěžováním si se nic neudělá. Za sebe vás ale s radostí určitě pozvu zase za rok na náš školní ples a budu doufat, že si ho užijete aspoň tak jako já. A na úplný závěr nechám prostor jedné recenzi, která se ke mně přeci jenom dostala: “Bez Lenky Kraváčkové a 4 z tanku a Psík, jako by ples ani nebyl!”

Myslivkyně: Rozhovor s paní profesorkou Kůdelovou

Na rozhovor mi kývla paní profesorka Gabriela Kůdelová, která minulý rok zdárně složila maturitu z myslivosti. Bavily jsme se o pozici ženy v převážně mužském kolektivu, podmínkách maturity z myslivosti a stereotypch, které se o této aktivitě tradují.

Ráda bych se vás zeptala na průběh maturity z myslivosti. Co všechno jste musela udělat pro získání certifikátu, který přede mnou právě leží na stole?

Nejdříve člověk musí splnit myslivecký kurz, který je také poměrně náročný. Tam se absolvují 4 víkendy. V pátky trvá série přednášek 4 až 6 vyučovacíh hodin a v soboty probíhají od 8:00 do 18:00. Probíhá to v únoru a celý následující rok se ve spolku slouží v roli adepta, protože je nutné získat praxi. Není to jen o teorii. Pomáhá se ve spolku, do kterého se člověk zapíše.

V jakém konkrétním spolku jste pomáhala vy?

Já jsem z Korytné, takže náš spolek se jmenuje Myslivecký spolek Hluboček.

(kývnutí hlavou)

Poté, kdy člověk dostane doporučení od daného spolku, skládá zkoušky. Po těchto zkouškách se může přihlásit ke studiu oboru myslivecký hospodář. Je to v podstatě středoškolské studium. Je k tomu potřeba i zbrojní průkaz, který není snadné získat.

To věřím. Je možnost využít více pokusů?

Jo, 1 opravný pokus je možný. Průběh této maturity by se opravdu dal připodobnit ke klasické maturitě, protože je to zkouška písemná, která je čtyřhodinová. Kromě odpovědí na 20 otázek je také nutné zpracovat evidenční plány, které má hospodář na starost. Když uspěješ u písemné části, postupuješ za 14 dní ke zkoušce ústní, která vypadá obdobně. Jsou zde 4 různé obory a zkouší tě 4 různí zkoušející, u kterých musíš zhruba 15 minut bez přípravy mluvit (u každého zvlášť) o tématu, které si vytáhneš.

Je tedy nutné umět se vyjádřit z minuty na minutu k vylosovanému tématu. A má člověk, který nezvládl ani druhý pokus písemné části, možnost se opět přihlásit?

Zase za rok. Celý kurz ale musíš absolvovat od znova. Je samozřejmě placebný.

Určitě se jedná o časově i finančně náročnou záležitost.

Myslíš obecně?

Myslím myslivost obecně i skládání zkoušky. Podle toho, co jsem slyšela, to vnímám nejen jako koníček, ale i životní styl. Jak se vám daří skloubit myslivost se zaměstnáním a jinými zájmy?

Souvisí to i s tím, že už mám odrostlejší děti, které nevyžadují tolik péče. Vždy jsem se také věnovala kynologii (věda zabývající se studiem psů a psům podobných zvířat). Mám loveckého psa, takže jsou to takové dva koníčky v jednom. Zároveň s tréninkem psa chodím do revírů a provozuji myslivost. S manželem jsme se naštěstí dali na cestu myslivosti zároveň. O to je to také jednodušší. Jak říkáš, je to životní styl a dává mi to ohromný smysl. V práci je to náročné po psychické stránce a v přírodě jsi venku za každého počasí a psychicky mi to pomáhá. Je to balanc.

Vidíte rozdíly mezi ženami a muži v tomto odvětví? Jaké jsou nevýhody, se kterými se ženy nebo i muži běžně potýkají?

Tradičně je to mužská záležitost. Dnes se ve spolcích vyskytují i ženy a pro myslivce v mém spolku nebyl můj příchod takový šok, jako by byl v minulosti. Zhruba před 15 lety však bylo pro muže složité přijmout skutečnost, že se o myslivost zvyšuje zájem u žen. Považovali to za svou kulturu, skoro až kastu, kde se setkávali pouze oni se svým ojedinělým způsobem vyjadřování a specifickým humorem. Vstup ženy pro ně určitě není jednoduchý (smích).

Určitě záleží na daném kolektivu ve spolku. Každý to vnímá jinak, ale pro ženu může být ta cesta, kterou si musí do kolektivu proborovat, náročnější než pro muže.

U některých jedinců může převažovat despekt. Nemají pocit, že bychom to mohli dělat tak kvalitně jako oni, že nemáme takové vědomosti. Já osobně se zabývám převážně loveckou kynologií a tam se jednotlivé přístupy velmi rozdvíjejí, protože muži mají k výchově psů často jiný přístup a nemusí uznávat naše metody. Říkám si, že stejně jako každému studentovi ve škole vyhovuje jiná metoda učení, tak i každému psovi vyhovuje jiná metoda výcviku. Důležité je, že všichni dojdeme ke stejnému cíli.

Ilustrace: Aneta Šleglová

Říkáte tedy, že ženy mají v tomto odvětví své místo.

Určitě. Přináší jiné pohledy a metody.

Zmínila jste, že to děláte společně s manželem. Přivedl vás k tomu on nebo jste si našla cestu skrze pejska?

Paradoxně jsem to byla já, kdo manžela přivedl k myslivosti. Myslivost je pro mě o tom, že člověk zná etologii zvěře, co znamená určité chování zvěře, jak funguje ekologie a potravní řetězce. Z toho, co vidím v lese, vyčtu spoustu věcí, a to je to, co mě na tom baví. Tíhnu k biologii. Všechno, co učím ve škole, se stává uceleným balíčkem.

Co všechno myslivkyně nebo myslivec dělá? Spousta lidí si představí obrázek člověka, který chodí po lese a sem tam zastřelí přemnoženého králíka.

Veřejnost má pocit, že myslivec je převážně lovec. Ta lovecká část však není ta nejpodstatnější. Obecnou náplní je chov zvěře. Jako spolek se snažíme o zvěř pečovat. Není to jen o tom, že někam vozíš staré rohlíky (ty můžou být pro zvěř mimochodem smrtelné). V každém období zvěř potřebuje jiný typ krmiva. Březí samice nebo samci, kteří právě shodili paroží, mají odlišné potřeby. Také ve volném čase budujeme myslivecká zařízení. Brousíme, sekáme, řežeme. V neděli ráno, když mnozí lidé spí, stloukají myslivci krmelce a jesle. Jsme zodpovědní za stav posedů a kazatelen. Dáváme pozor, aby zvěř nezpůsobovala škody na hospodářských porostech. Pokud se tak stane, platí za to spolek pokuty. Stavíme oplocenky kolem lesních školek, aby měly stromky prostor k růstu.

Jeví se mi to jako služba, o které málokdo ví.

Jsem ráda, že to tak bereš, protože to veřejnost bohužel nevidí. Myslivce vnímá jako čistě lovce. My to zároveň děláme zdarma.

Na to jsem se zrovna chtěla zeptat.

Děláme to ale také sami pro sebe, protože nám je v té přírodě opravdu dobře. Na čerstvém vzduchu v lese to má své kouzlo. Pohybujeme se v místech, kde málokdy na někoho narazíš.

Chtěla byste ještě dodat nějakou perličku na závěr rozhovoru?

Myslivci mají i svou mluvu, kterou pro mě nebylo snadné se naučit, byť jsem jazykářka. Specifickými slovy musíš umět vyjádřit jakékoliv zvíře či mysliveckou činnost. Například oči jsou světla, nos je větrník, krev je barva...

Takže je to takový cizí jazyk navíc?

Ano. Myslivci jeho užívání striktně vyžadují například na honech. Máme také spoustu tradic, které udržujeme. Jednou z tradic je tzv. poslední leč, kdy se sejdou myslivci v nějakém pohostinství. Patří k tomu i poslední soud, kdy člověku „spočítají“ různá pochybení během honu.

RECENZNÍ OKÉNKO

RIDE THE CYCLONE - rež. Jacob Richmond & Brooke Maxwell

Cyklón. To je ta nejzábavnější horská dráha v Uranium City v Saskatchewanu. Pro skupinu šesti teenagerů, kteří dohromady tvoří sbor, se stane osudnou. Kvůli poruše všichni zemřou... najednou se ale probudí na divném místě mezi životem a smrtí. Formou muzikálu budou zpívat o životech, které by chtěli dál žít. Jednomu šťastlivci totiž bude život vrácen a bude se moci vrátit. Tenhle, i když neúspěšný, muzikál smíchává dohromady komedii a osobní prožitek režiséra, jehož přátelé zemřeli na horské dráze. Každý má svůj unikátní příběh a způsob vyprávění a díky tomu poznáváme jejich pravé já. Za mě je tento muzikál příjemné pobavení a taky hudební obohacení, jelikož každá postava má přiřazený vlastní hudební styl. Díky tomu si poslechneme hip-hop, pop, rap anebo baladu.

VEGETARIÁNKA - Han Kang

Jihokorejský román, který byl publikován v roce 2007, byl stejnonárodní společností přijat chladně a bylo na něj nahlíženo jako na bizarní. Po osmi letech byl ale přeložen do angličtiny a získal mezinárodní uznání. Samotná spisovatelka dostala v roce 2024 Nobelovu cenu za literaturu. Vegetariánka rozděluje děj do tří částí, do tří postav. Ariadninou nití, které se držíme přes všechny části, je Jong-hje. Žena, ke které se manžel chová hrubě a opovržlivě. Sám ji popisuje jako nezajímavou, až vlastně ohavnou. Jong-hje se ale zdá ohavný sen a stane se vegetariánkou. Zpočátku se manžel snaží toto chování racionalizovat, avšak až se to dozví rodina, začnou rázně úřadovat. Kniha poukazuje na hluboké kořeny patriarchální společnosti v Jižní Koreji a stigmatizaci psychických onemocnění. Kniha ale popisy nijak nezkrášluje, vše podává surově, jako šlachovité maso.

SUBSTANCE - rež. Coralie Fargeatová

„Snili jste někdy o své lepší verzi? Mladší, krásnější, dokonalejší.“ Substance v hlavní roli s Demi Moore přináší oživující dech do žánru body horror. Elisabeth Sparkle je vyhasínající hollywoodská hvězda, která byla právě vykopnuta ze svého televizního pořadu. Sled událostí ji dovede až

Ale má to háček, musíte se každých 7 dní střídat v tom, kdo bude vládnout tělu. Co se ale stane, když jedna z nich nebude respektovat tohle pravidlo? Film, který si odnesl ocenění i z Cannes, je teprve režisérskou druhotinou Fargeatové. Spojuje problematické téma o tom, co člověk udělá pro to perfektní tělo, a krvavou komedii. Scény a snímky jsou plné aluzí na jiné hororové klasiky, jako je například Psycho. Herecké výkony jsou výborné a režisérská technika je experimentální. Zjednodušeně, růže mezi trním špatných hororů.

ZUZANIN DECH - Jakuba Katalpa

Příběh o třech kamarádech – jedné dívce a chlapcích, kteří ji milují. Zuzana je celým jménem Liebeskindová. Dcera židovského cukrovarníka žijícího v Holešovicích. Třicátá léta dvacátého století jsou prostoupena vlákny přepáleného cukru. Jak ale léta plynou, Zuzana dospívá a její budoucnost je předem určena. Zuzana válku přežije, ale co zůstalo z jejích vzpomínek na Holešovice? Dokáže po všem, co přežila, ještě vůbec milovat? Strhující vyprávění o položidovské dívce a nespravedlnosti, kterou si prošla. Jakuba Katalpa píše o populárním tématu druhé světové války z jiného úhlu pohledu. Nejdelší část knihy je Zuzanino dětství a strasti před deportací do koncentračního tábora, období v koncentračním táboře je zmíněno, v porovnání s ostatními částmi, krátce. Pak se kniha spíš soustředí na to, co člověk po tak silném negativním zážitku může ještě se sebou dělat. V shrnutí je to krásný emotivní příběh o Zuzaně a jejích přátelích.

Tadeáš Rada

DOKÁŽE AI NAHRADIT REDAKTORY?

V posledních letech se umělá inteligence (AI) stala nedílnou součástí mnoha oborů – od medicíny přes průmysl až po novinářství. Může se ale stát, že jednoho dne nahradí i redaktory školních časopisů, literárních magazínů nebo dokonce celostátních novin? Podívejme se na to blíže.

AI dnes dokáže napsat text na jakékoli téma během několika sekund. Zvládá vytvářet články, eseje, recenze nebo dokonce i básně. Umí zpracovat obrovské množství informací, analyzovat trendy a psát příspěvky na základě dat. Některé redakce už AI využívají například k psaní krátkých zpráv, jako jsou sportovní výsledky, předpovědi počasí nebo burzovní zprávy.

Rychlost – AI dokáže napsat článek rychleji než člověk.

Přesnost v datech – AI minimalizuje chyby při zpracování faktických informací.

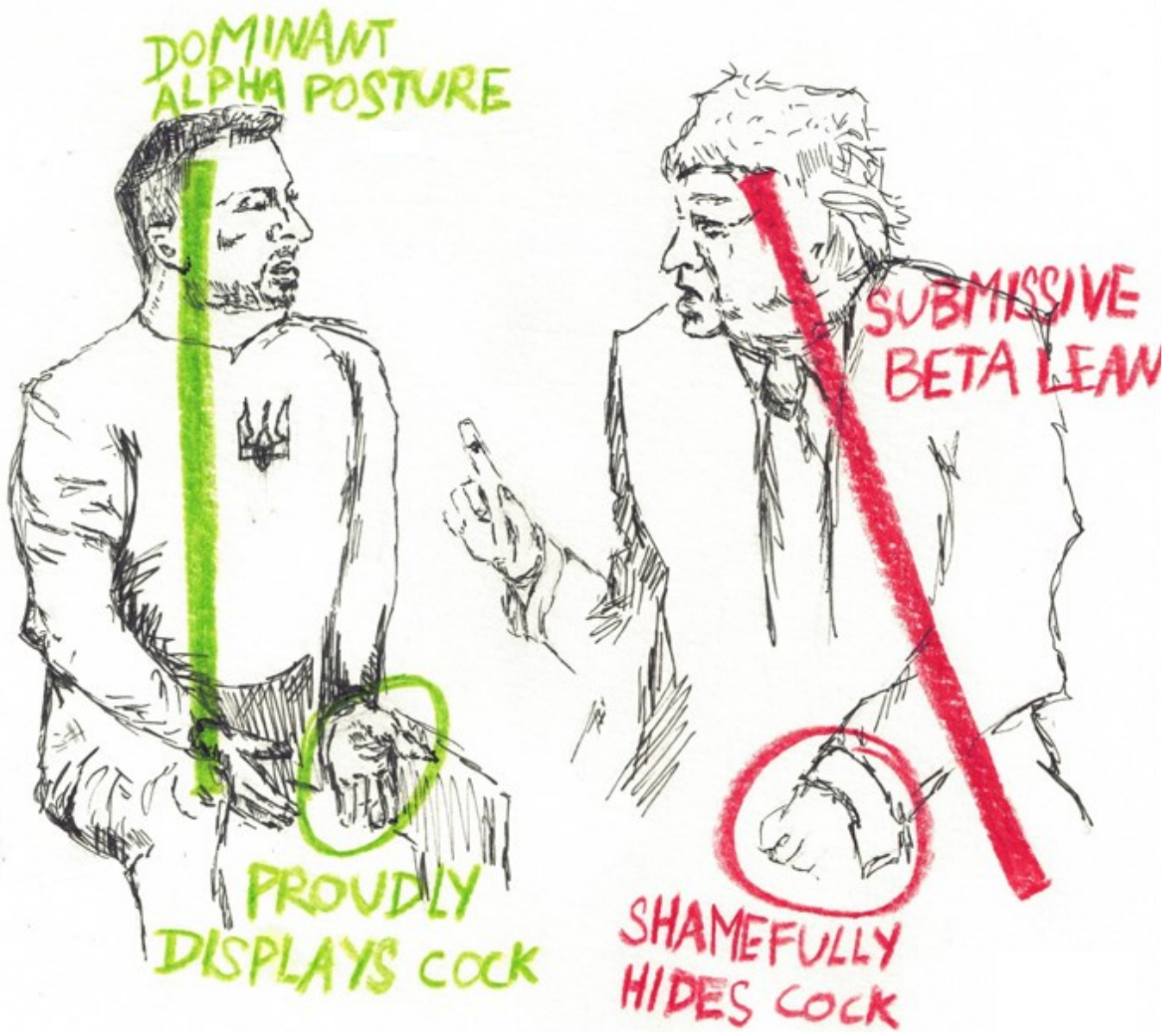
Neúnavnost – AI nikdy nepotřebuje pauzu, může pracovat 24/7.

Navzdory pokroku AI stále nedokáže nahradit kreativitu, empatii a schopnost vnímat lidské nuance. Když čteme článek, který napsal člověk, cítíme jeho osobní pohled, emoce a někdy i humor. AI se často spoléhá na vzory a data, což může vést k tomu, že její texty působí stroze nebo bezduše. Také nedokáže ověřit fakta stejně jako člověk – pokud jsou vstupní informace nesprávné, může AI šířit dezinformace.

Pro redaktory školního časopisu AI může být užitečným pomocníkem. Může například navrhnout strukturu článku, poradit se stylistikou nebo pomoci s výzkumem. Přesto je klíčová lidská práce, která dá textu osobitost a zajistí, že bude čtenáře bavit.

AI má velký potenciál, ale zatím nevypadá, že by redaktory dokázala zcela nahradit. Spíše se stane jejich parťákem, který usnadní rutinní úkoly a umožní novinářům více se věnovat tvůrčí stránce své práce. A kdo ví? Možná se v budoucnu AI stane i součástí našeho školního časopisu jako speciální sekce „Články od robota“.

A co si myslíte vy? Přivítali byste pomoc AI, nebo dáváte přednost textům od živých autorů? Možná právě vy budete jednou těmi, kdo rozhodne o budoucnosti novinařiny!

TVORBA!

pouta

láska je jen šílená sentimentalita,
kdy tiskneš ruku druhému víc, silněji,
pro silnější pouto.

je to řev do prázdného kaňonu
a spatření nekonečna dnů,
které se nezadržitelně blíží.

je to ustavičné hledání synonym,
dokud ti nedojdou slova
a nezačneš je opakovat znova.

je to zdialogování ponurého monologu,
jehož dvojhlas provolává,
jak uvolňujeme pouta.

je to živý tlukot srdce,
a jeho morseovka vyzrazuje,
že ztratíš se ve vlnách řeky.

její řev zve prudce,
aby živí i mrtví
hráli o bolest a trpkost.
aby se smutkem smáli
na západy slunce.

Noviny studentů GUH

jáchymu topolovi

spíš na hrobech,
pliveš na studenou dlažbu
a žiješ ve své jámě-

adolescenční nevyspělosti,
troufalých radostí,
které kradu pro sebe:
pro mě!

v 1 ráno skončíš na pokoji,
hledíš na strop, modlíš se.
myslíš na lásku, na lži,
na topoly...

mezi nimi při letu
voláš sprostá slova
a děkuješ momentu,
jímž to pečetiš:

na smyčce ze splachovadla,
která s každým pádem na beton
budí záchvěv tvého nitra.
geniální!

Jenda Šipka

“máš krásné ruce“
jo? jsou jak dvě ještěrky na opuce?
na okamžik spící líně?
já budu tvůj Vrchlický
a ty má milovaná tchýně
ty můj Jatek z Andělu,
já ta zfetovaná svině
a všecko znova.
ty můj kněz
a já tvá Sára Haváčová.
dcera bude Fátima
a syn bude Santiago.
já budu tvá jediná
a ty kvůli mně nedodržíš celibát.
jasně
svět je v pořádku
můžu se dál v klidu bát.

kauza Vácha.
nedělej co myslíš
a na novináře bacha
vzpomeň-
hlavně žádná žurna.
to bys byla jen další co ve svých laciných
článcích haní chudáka Jiřího Stracha.
HLAVNĚ! ŽÁDNÁ! ŽURNA!
pro mě bys pak totiž byla
zrádnější než Annapurna.

Noviny studentů GUH

.--.|---|.-..|..|---|..|

Tvůj teplý dech mi líbá
spodní ret

mírná vlhkost tvého vzduchu
se mi sráží na lících

tvé růžové rysy zrcadlí
mé oči

dotek, napětí -

Teplo, teplo se rozlévá
do mých končetin,
do konečků,
osvobozující vlna.

Od sebe se odlepíme,
prohlížíme a cítíme,

--|..|.-..|..-|---|..||-|. |

šeptáme si pod náruživým dechem.

Tadeáš Rada

Saudade

Uplynulo,
zmizelo to.
Vzpomínám,
nezapomínám. —
Sedím u stolu,
a myslím, přemýšlím.
Vidím vše, co bylo,
a co už nikdy nebude. -
Ten pocit,
co existoval,
co jsem cítil,
tu myšlenku.

Upomnění,
uvědomění,
slza,
nostalgie.

Snaha, znovu.
Pocit, zase.
Cítit, vždycky.
Navrátit, nikdy.

Pozdravení pokoje

Pokoj Vám,
pokoj vám,
pokoj Tobě,
pokoj tobě,
pokoj s Vámi,
pokoj s vámi,
pokoj s Tebou,
pokoj s tebou

-

je to v podstatě jedno,
důležité je, zda je
myšlen
upřímně?

-

tolik variant a tak
málo
Upřímnosti

-

tak ať je Pokoj i s tebou,
Můj...

Tohle
Je mé pozdravení pokoje
Tobě
Opravdu ti ho přeju

Kateřina Odložilíková

Svět

Jak můžeš být nad věcí,
když davy tak zuřící
se ženou našim směrem
jak krvelačných šelem
stádo.

Stálo mi za to stát se součástí světa?
Je snad tato planeta mým domovem?
Nebo jsem jím já sama?
Je domovem má máma?
Ocitám se v přetvářce.
Zde vidím jen klamy
a pravdy jsou dány.
Nezpochybněny.
Bojím se víc toho venku
nebo toho uvnitř sebe?
Jen když vidím tebe,
se to zpomalí.

Tvé a tvoje

Jak plyne svět skrz ty oči?

ty tvé oči

Do těch mých vpíjí se tak snadno

jejich barva kape na plátno

A s ní namaluji tu duši

tu tvou duši

Dotknu se jí, pochopím ji

zapomeneš, zazpívám její melodii

Umět předvídat její skrytou část

tu, kterou postrádáš

Koupat se v ní za setmění

a doufat, že není to naposledy

Zcela rozplynout se v náruči

té tvojí náruči

A ztratit se v tom pohledu

jako kapka dopadající na vodu

TIRÁŽ

Šéfredaktorka: Aneta Somrová

Grafika, sazba: Zuzana Königová

Editor tvorby: Jan Jakub Šipka

Pomocná grafika, ilustrace: Aneta Šleglová, Valerie Maříková

Redaktoři: Tadeáš Rada, Vojtěch Večerka, Aneta Somrová, Natálie Škrášková, Hana Turčinová, Laura Dundálková

Odpovědný redaktor: Jaroslav Březina

Korektury: Barbora Kaňovská

Úvodní obrázek: Zuzana Königová

